

(Kort bemærkning).

Frank Dahlggaard (UP):

Jo, det, jeg har læst i medierne af meningsmålinger, viser, at der i en række af de østeuropæiske lande og baltiske lande er en befolkningsmæssig modstand. Jeg tror ikke, at der nogen steder er flertal for det.

Men lad det nu være op til de lande selv, på samme måde som det i Danmark var op til Danmark selv, om vi ville være med i euroen eller ikke. Der bestemte vi så i Danmark, at det skulle være ved en folkeafstemning. Andre steder har man ikke gjort det. De må jo selv finde ud af, om man vil have det repræsentative demokrati eller det mere direkte. Det synes jeg ikke jeg skal fortælle andre lande om.

Men de vil alle sammen – de politisk valgte repræsentanter – fortsat gerne med, og hvis befolkningsønsket om det modsatte er meget kraftigt, er det klart, at man så vælger nogle andre, men det har de ikke gjort.

Formanden:

Hr. Thulesen Dahl sidste runde.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er bare lige for at sige til hr. Frank Dahlggaard, at det jo er således, og det har jeg også forsøgt at sige tidligere, at EU, som Danmark jo er medlem af i dag, jo ikke har givet de øst- og centraleuropæiske lande muligheden for bare at have de samme ordninger, som Danmark har haft. Udgangspunktet har jo været, at de skulle tilslutte sig det hele, og der har jo netop ikke været valgfrihed. Det er jo derfor, de øst- og centraleuropæiske lande vel i virkeligheden ikke har været stillet over for noget valg.

Når man så endda oplever, at nogle af de øst- og centraleuropæiske lande nu skal til at opbygge nye toldrestriktioner, nye statsstøtteordninger for at få lov til at komme med, altså for at opfylde EU's krav, så er det jo altså, at det kan virke lidt barokt.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlggaard (UP):

Det er fuldstændig rigtigt, at de ikke har kunnet stille betingelserne for, hvordan medlemskabet skal være. De må tage det hele eller lade være – take it or leave it.

Det er da en forbandet situation, som jeg godt kunne ønske kunne have været noget anderledes. Det er den altså ikke; nu står vi dér. Skal

man så stemme ja, eller skal man stemme nej til Nicetraktaten?

Stemmer man nej, er man med til – som en lille brik – måske at forhindre, at Europa bliver helt, og det vil jeg altså ikke. Selv om situationen er forbandet, selv om jeg kunne ønske en anden situation, så er vi altså nu dér fremme, hvor vi skal beslutte: Skal vi sige ja til det her, eller skal vi sige nej? Og jeg vil ikke være med til at forhindre, at de østeuropæiske lande, hvis folkevalgte ledere ønsker at komme med på de her betingelser, som de ikke selv har valgt, kommer med. Det ønsker de, det vil jeg ikke forhindre.

Udenrigsministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg er glad for den bekræftelse af den brede politiske opbakning til Nicetraktaten, der er kommet til udtryk.

Jeg skal ikke trække debatten meget længere ud. Nicetraktaten baner vejen for udvidelsen, EU har gjort sit hjemmearbejde, institutionerne er tilpassede, vi er klar til i princippet ved udgangen af 2002 at modtage de første nye medlemmer. Nicetraktaten er EU's udvidelsestraktat, og udvidelsen er en historisk enestående mulighed for at skabe et Europa, der er langt mere fredeligt og sammenhængende. Udvidelsen er en hovedprioritet i dansk europapolitik, og den hovedprioritet er med traktaten kommet et afgørende skridt nærmere.

Traktaten er selvfølgelig udtryk for et kompromis. Der er altid ting, man kunne have ønsket udformet anderledes, men samlet er det en særdeles god traktat. Den er afbalanceret, den udtrykker vore fælles mål i EU, sikrer udvidelsen, sikrer, at et udvidet EU kan fungere og kan fungere effektivt.

Udvidelsen vil være til gavn for Danmark og for Europa. Den europæiske stabilitet bliver større, efterkrigstidens politiske, økonomiske og sociale skel vil blive gradvis nedbrudt. Økonomisk vil der være gevinster både hos de nye medlemmer og hos os selv.

Vi er allerede begyndt at høste udvidelsesprocessens frugter. Forberedelserne speeder op: Dannelsen af en social markedsøkonomi i Central- og Østeuropa, der er økonomisk vækst, der er stigende levestandard.

Handelen mellem EU-landene og ansøgerlandene fortsætter med at stige, den er fordoblet de sidste 5 år. Overalt i Europa er man optaget af at udnytte de nye muligheder. Virksomheder investerer og tilpasser sig, der skabes nye arbejdspladser både i øst og vest, der skabes grundlag